

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 830/2025
01.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ружице Дугошија, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево I-81 К 562/2023 од 20.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-108/25 од 18.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ружице Дугошија, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево I-81 К 562/2023 од 20.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-108/25 од 18.03.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево I-81 К 562/2023 од 20.12.2024. године окривљени АА, поред осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-108/25 од 18.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, АА и ВВ и пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево I-81 К 562/2023 од 20.12.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Ружица Дугошија у смислу члана 485.

став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање. Стављен је и захтев за накнаду трошкова поступка на име захтева за заштиту законитости у износу од 90.000,00 динара.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава исказ оштећене ГГ од 15.11.2018. године дат пред ОЈТ у Пожаревцу. Наиме, јавни тужилац на саслушање оштећене није позвао ни окривљене ни браниоце, због чега је предузимање те доказне радње – испитивање сведока оштећене противно одредби члана 300. став 1. ЗКП. У вези са изнетим, бранилац истиче и да је налаз и мишљење вештака незаконит доказ, обзиром да је укупна вредност одузетих ствари дата на основу незаконитог доказа - исказа оштећене.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 4, став четири, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује. Уједно, а имајући у виду наведено, налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке од 03.09.2021. године не представља незаконит доказ као „плод отровног дрвета“.

Поред изнетог, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног као незаконит доказ означава и исказ полицајца ДД који је поднео кривичну пријаву и кога је суд саслушао на околност садржине обавештења које је добио у неформалном разговору са окривљенима и у вези наведеног догађаја. Наведени доказ, по ставу одбране, је незаконит из разлога што се наведени сведок приликом испитивања изјашњавао не само на околности својих непосредних опажања, већ и на околност идентификације и тумачења трага пронађеног на лицу места.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени

наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 5, став један, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног као незаконит доказ означава и исказ саокривљеног ББ дат у полицији у присуству браниоца и у ОЈТ-у. Незаконитост наведеног исказа бранилац види у чињеници да се саокривљени ББ на главном претресу бранио ћутањем, па је суд прочитао његов исказ дат пред полицијом и ОЈТ, а да окривљени АА и његов бранилац нису били обавештени о саслушању саокривљеног ББ ни у полицији ни код ОЈТ, па како је саокривљени ББ теретио окривљеног АА, окривљени АА није могао да користи своје право да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терете, да износи чињенице и доказе у своју корист и поставља питања саокривљеном ББ лично или преко браниоца и да побија његову веродостојност јер окривљени АА није био обавештен о извођењу те процесне радње.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из записника о саслушању осумњиченог сачињеног дана 26.04.2016. године произлази да је осумњичени ББ, чије је саслушање је, у смислу члана 289. став 3. ЗКП јавни тужилац поверио полицији, поучен о правима у поступку у складу са чланом 11. и 68. ЗКП, што је констатовано у записнику, да је његовом саслушању присуствовао бранилац, адвокат Зоран Вукојевић, да су, према наводима записника, осумњичени и бранилац обавили поверљив разговор у трајању од 20 минута који је надзиран само гледањем, а не и слушањем, након чега се осумњичени изјаснио да жели да изнесе своју одбрану и одговара на постављена питања. Осумњичени је на записнику изнео одбрану и изјаснио се да нема примедби на рад полиције, након читања записника потписао записник без икаквих примедби као и његов бранилац адвокат Зоран Вукојевић. Имајући у виду наведено, Врховни суд оцењује да је записник о саслушању окривљеног у ПУ Пожаревац ПС Кучево од 26.04.2016. године законит доказ и по начину прибављања и по форми, односно исти није ни сам по себи ни по начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП јер је спроведен у свему у складу са чланом 289. став 3. ЗКП.

Када је у питању исказ саокривљеног ББ дат пред јавним тужиоцем Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу на записник Кт бр. 377/16 од 14.02.2019. године, Врховни суд налази да је наведени записник законит доказ.

Наиме, из списка предмета произлази да је 14.02.2019. године ББ саслушан пред ОЈТ у својству окривљеног, у присуству браница.

Одредбом члана 300. ЗКП у ставу 1. прописано је да јавни тужилац је дужан да браниоцу осумњиченог упутити позив да присуствује саслушању осумњиченог односно да осумњиченом и његовом браниоцу упутити позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 300. став 1. ЗКП није било услова за примену исте, јер је 14.02.2019. године у својству окривљеног саслушан ББ, а не у својству сведока или вештака.

Незаконитост саслушања осумњиченог ББ у ПУ Пожаревац ПС Кучево дана 26.04.2016. године бранилац окривљеног види и у чињеници да је исти саслушан дана 26.04.2016. године, као осумњичени, да у том тренутку још није била поднета кривична пријава, а да је основно правило да се окривљеном пре саслушања прочита кривична пријава.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване а ово из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произлази да је кривична пријава поднета дана 20.04.2016. године у ПС Кучево и то од стране ЂЂ који је наведеног дана овлашћеним службеним лицима ПС Кучево пријавио да је од стране НН лица извршена провала породичне куће у селу ..., општина Кучево, власништво оштећене ГГ, а да је дана 26.04.2016. године саслушан у својству осумњиченог ББ од стране овлашћених службених лица ПС Кучево.

Сходно свему наведеном у потпуности су неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у преосталом делу бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да је потврда о одузетим предметима – мобилним телефонима од АА незаконит доказ, јер је оштећена на главном претресу 20.12.2024. године изричито више пута навела да одузети мобилни телефон од АА на преклоп „ЛГ“ са оштећењем у пределу бравице батерије није њен телефон, оспоравајући садржину наведене потврде, односно оспоравајући чињеницу да је предмет који је одузет од окривљеног предмет чији је власник оштећена. У вези са изнетим бранилац износи сопствену оцену исказа оштећене, сведока ДД, као и осталих изведених доказа.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, а које повреде закона су, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоје означене повреде закона.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић